

Кілер+

КУПИТИ

«Кілер+» - перша і водночас найновіша прозова книжка Андрія Любки. Перша, оскільки саме цими текстами він дебютував у жанрі короткої прози, а найновіша, бо спеціально для цього видання автор написав два нові оповідання. У цій збірці відчувається, як письменник шукає свій голос - часом опираючись, а інколи піддаючись впливам своїх улюблених Чарлза Буковські, Мілана Кундери і Єжи Пільха, - будує детективні сюжети, змальовує відверті еротичні сцени, описує заокеанські міста, жартує і провокує. Часто кажуть, що перша книжка письменника є найщирішою, бо саме в ній він відкривається повністю. «Кілер+» - із таких книжок.

Андрій Любка (1987) — поет, прозаїк, есеїст і перекладач. Закінчив Мукачівське військове училище, українську філологію Ужгородського університету та балканські студії Варшавського університету. Перекладає художню літературу з польської, сербської та хорватської мов. Творчу кар'єру розпочав як поет, пізніше взявся за оповідання й есеї. Польський переклад його роману

«Карбід» став фіналістом найбільшої літературної премії Центральної Європи «Angelus», а збірку есеїв «Саудаде» у 2017 році нагороджено премією ім. Ю. Шевельова. Живе в Ужгороді, любить оперу і риболовлю.

«Я — кілер. Це не означає, що так було завжди. Кілером, звісно, я став, а не народився. Це поетами народжуються, а кілерами і прозаїками стають. Напевно, коли мене зловлять, всілякі психологи й їже з ними намагатимуться відкопати в моїй душі, в моєму минулому щось таке, з чого виросло бажання вбивати. Але воно ніколи не виростало — воно просто з'явилося.

Я вбивав і вбиваю не для задоволення, а з потреби, з необхідності. Вперше це сталося не так давно, всього вісім років тому. Тоді мені було шістнадцять. Тоді я був просто вбивцею, бо вбивав тільки тих, кого хотів. Потім, коли вже мав визначитися з фахом, роботою й таким іншим, то вирішив, що нічого краще робити я не вмію, робота мені подобається, вона неодноманітна, цікава, непогано оплачувана і — головне — не вимагає від мене працювати з восьмої до шостої. Все простіше: вбив — і вільний».

АНДРІЙ ЛЮБКА

КІЛЕР

АНДРІЙ
ЛЮБКА
КІЛЕР

ВИДАВНИЦТВО

ISBN 978-617-614-197-6

9 786176 141976

ВИДАВНИЦТВО

Андрій Любка

Кілер+

УДК 82-32

Л 932

Любка, Андрій

Кілер+ / Андрій Любка. – Чернівці : Книги – XXI, 2018. – 176 с.

ISBN 978-617-614-197-6

«Кілер+» – перша і водночас найновіша прозова книжка Андрія Любки. Перша, оскільки саме цими текстами він дебютував у жанрі короткої прози, а найновіша, бо спеціально для цього видання автор написав два нові оповідання. У цій збірці відчувається, як письменник шукає свій голос – часом опираючись, а інколи піддаючись впливам своїх улюблених Чарлза Буковські, Мілана Кундери і Єжи Пільха, – будує детективні сюжети, змальовує відверті еротичні сцени, описує заокеанські міста, жартує і провокує. Часто кажуть, що перша книжка письменника є найщирішою, бо саме в ній він відкривається повністю. «Кілер+» – із таких книжок.

УДК 82-32

Жодну частину з цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

ISBN 978-617-614-197-6

© Книги – XXI, 2018

© Андрій Любка, 2017, *текст*

**АНДРІЙ
ДЮЖА
КІЛЕР**

How I spent my summer

1

Усі твої численні й безкінечні татуювання, яких не було, всі твої погляди, палаючі й жадібні, всі твої звуки й види-хи, вся моя музика в плеєрі, весь всесвіт у твоїй сумочці – хаотичний, симпатичний, наше жовте сонце і наші пахучі квіти, всі твої загублені сережки і мої покусані плечі, все, що ми пили – поволі, залпом, усі ці розкидані в готельній ванній кімнаті зубні щітки, палички для вух, якась косметика, вся ця каламуть у телевізорі, весь цей краєвид за вікном, цілісінський басейн води, в яку ти обережно входила, всі твої сукні – картаті, в червоні квіти, білі й прозорі, босоніжки, запахи – все це мене збуджувало як ніколи.

«Трахни ближнього свого, – казав мені внутрішній голос, – це смачно й модно». Ти була найближчою, близькою, ближчою, ніж найближча, смачною, модною, водною, мокрою, пахучою, нестерпною, сонною, музичною, квітучою, моєю, ти співала – і я сміявся, ти співала – і я жахався, ти співала – і я співав, ти була зранку веселою, в обід веселою, під час сієсти такою ж, жаль, що не пам'ятаю вечорів, бо ти була вечірньою, пізньою, нічною, передранковою, я був з тобою, і мені було 23.

Ніколи не забуду того літа. Ми рухалися континентом, немов під іспанську музику, ми їхали автобусом, і ти зненацька брала мою руку й клала собі під сукню, наче сумнівалася, чи чую я теж цю музику. Ти їла морозиво, безмежну кількість морозива, воно в тебе падало й крапало, ти ставала брудною й липкою, як дитя, я цілував тебе навколо губ і злизував морозиво, яке знову крапало, падало на мене, на мій наплічник, ти сміялася й хотіла цілуватися, я нервово виходив курити на всіх заправках, старанно мив руки, аби знову потрапити тобі під спідницю, аби ти голосно видихала, аби давала мені злизувати зі свого язика тале морозиво, а надвечір ми приїжджали в якісь міста, вривалися до готелю і кохалися вже біля дверей, скидаючи із себе рештки одягу, – мокрі, липкі, голодні, ми кусалися, ми пленталися в холодний душ, там кохалися, витиралися одним рушником і не втримувалися, падали на підлогу і кохалися на килимі, ти кричала, як сурма, і я був завжди готовий до бою, воїн, покликаний сурмою, ми провтикували проплачені вечери, зі сміхом викочувалися з готелю, шукали в місті якісь забігайлівки, їли разом, ти постійно їла з моєї тарілки, пила мою колу, хотіла кохатися посеред цього незнайомого міста, ми шукали ночі й парків, поверталися до готелю під ранок, п'яні, я починав роздягати тебе ще в ліфті, ти цілувала мене всюди ще в ліфті, й усе тривало, а зранку ми виїздили і їхали далі, й ти знову їла морозиво, а моя рука була там, там, там.

У якусь із ночей ти встала з ліжка, встала з мене й пішла до ванної, не розплющуючи очей, аби хоч так утримати мене в собі, цілого мене в собі, й помилилася, перечепилася, гепнулася головою об стіну, і я не знайшов нічого кращого, ніж розреготатися, і ти біла мене подушкою, а я не міг стримати сміху, а ти все гатила й лупила, аж поки не вирішила вчинити наді мною іншу наругу, і ми кохалися так, як це роблять дельфіни, – напівдотор-

ками, стрімко, повільно, боляче, ти дряпала мене й цілувала, вигиналася, стискалася, і потім, усе ще ображена за мій сміх, повернулася і так заснула, і я шепотів тобі такі слова, від яких твоя шкіра світилася, а волосся чорніло, а зранку я купив тобі компас, аби ти більше ніколи не помилялася, аби завжди знала шлях до мене, і ти повісила його на шию, як намисто, і він справді показував на мене, аж та його стрілка колола мене, як моя стрілка коле тебе.

Я казав до тебе на «ти», і мені подобалося артикулювати це «ти», вимовляти його з придихом, жорстко, ніжно, кричати його, казати так по кілька разів поспіль, звертатися так уночі або зранку, коли будив тебе, приблизно ось так: ти, ти, титититити, ти-ти-ти-ТИ-ТИТИТИТИ, Ти, Ти, ТИ, ти, ти.

Усе розкололося в барі на півдні Італії. Не знаю, що зі мною трапилось – я був п'яним і втомленим, накуреним, безмежно ніжним, я був суцільна ніжність. Пішов до бару за випивкою, присів за стійку, розговорився з офіціанткою, і пив, пив, пив, і так минуло дві години, я сміявся й курих, підспівував музиці з колонок, замовляв собі та їй подвійні, зовсім забув про тебе. Ти сиділа й на все це дивилася, і в якийсь момент це тебе вкурвило, ти відповіла на дебільні підморгування дебільного телепня із сусіднього столика, він, дебіл, пересів, замовляв тобі дрінки, а в цей час я розповідав офіціантці якісь безкінечні й тільки мені смішні історії, пив з нею, перешіптувався, сміявся й курих.

Коли через дві години я згадав, з ким я тут, і повернув голову, ти вже сиділа в нього на колінах, і мені захотілося розбити всі стільці бару об його дурнувату голову, я спалахнув, замовив випивку, поцілував офіціантку (як її звуть?). Я вирішив мстити, завдати тобі болю, так, ніби це не я першим почав цю гру на взаємні образи. Краще б я розтовк йому ту дебільну довбешку, але ні, ні, я взяв її за руку (як її звуть?) і вийшов з бару,

і ми поїхали до неї, і це було жахливо, я пив і пив, аби забутися, а ти сиділа мені перед очима в нього на колінах, і я виходив на її балкон курити й цілував її, і ми пили просто з шийки пляшки, і я взяв її (як її звуть?), і це було жахливо, і я себе ненавидів, і провалився в сон.

Виліз зі сну, наче з-під важкої колоди, яка мене притиснула й не давала дихати, під ранок, вона спала, вона була жахливою, я був жахливий, я себе ненавидів, я тихо вийшов і взяв таксі до готелю. Я хотів приплентатися в сльозах і на колінах просити прощення, але в номері ти була не сама, ти була не сама, ти була не сама, ти була з цим дебілом, він був у тобі, він був у нашому ліжку, і я накинувся на вас і нарешті бахнув його нічним світильником по голові, стягнув з тебе, викинув з номера, і він пішов, одягаючись і лаючись у коридорі, а я був жахливий, і все це був фільм, фільм жахів, ти кричала, плакала, але я вже не мав сили, ти гамселила мене кулаками в груди, кричала, і я казав тобі у відповідь найгірші слова, і ти плакала, і я вдарив тебе, ти впала і плакала, а кров юшила тобі з носа, і було так жахливо, як іще ніколи не було.

2

Зранку ти встала, спакувала речі й поїхала кудись, нічого не сказавши. Якщо чесно, говорити з тобою я теж зовсім не хотів, я прокинувся, згадав усе, і мені стало гидко лежати в цьому ліжку після того, що ти в ньому робила. Ти зникла. Керівник нашої групи сказав, що ти відмовилася подорожувати далі й поїхала кудись сама, я теж забив на тур, продовжив собі готель на два дні й залишився тут, на півдні Італії.

Так я не пив ніколи. Тобто ні, я пив так часто, але ніколи мені за це не було так соромно. Я сидів перед дзеркалом, пив, дивився на себе і плакав. Щоран-

ку, коли приходила покоївка й спочатку тихо стукала у двері, я думав, що це ти, і мої зіниці розливалися в очах, як весняні річки, я не тямив себе й відчиняв, але там стояла все та ж опецькувата стара італійка з візочком для прибирання, я грюкав дверима перед її носом так, ніби це вона винна в усіх моїх траблах.

Я починав пити зранку й пив увесь день, продовжував уночі на дискотеках, мені хотілося ніколи вже не розплющувати очі, не прокидатися, я пив за це і за всіх присутніх, я пив за бармена, за Італію, за своє гівняне життя, за ранок. Я знюхався з безкінечною кавалькадою повій, дівок, я брав їх у туалеті клубу, ми нюхали кокаїн і трахалися, вони робили мені мінет у парку, і в цей час підходили бомжі й стріляли в мене сигарети, а мені було смішно, бо великий корабель мого життя йшов на дно.

Минув тиждень, щось треба було робити. Я прокинувся зранку, знайшов недопиту пляшку червоного вина у ванні, випив, покурив, розбудив якусь чужу в своєму ліжку й попросив її звільнити мій життєвий простір, поголився, помився, висрався й дозволив, на решті, покоївці зробити свою справу — розчистити авгіві стайні мого номера. Нормально поспідав, випив кави, купив свіжу газету, й аж тоді до мене дійшло, що я в Італії. Попросив хлопчину з рецепції знайти мені рейс до Києва і пішов пакувати речі. Мій літак мав бути ввечері, я ще встиг пообідати і не пив нічого, крім кави й коли, в аеропорту купив собі магнітик «Італія», але мені не соромно, я й так повний телепень.

3

Уся ця історія не має сенсу, ви маєте рацію.

Я повернувся до Києва і пробував дзвонити їй ще з летовища. Вона не брала слухавку, не відповідала на

есемески. Мене переповнював оптимізм, я був певен, що все налагодиться й випогодиться.

Того ж вечора я завалив до неї додому з букетом квітів, але вона не відчинила двері. Сказала тільки крізь них, щоб я забирався геть і більше не потрапляв їй на очі. Ніколи-ніколи, наголосила вона.

Перебіситься, міркував я про себе, пожаліє, простить. Однак цього не сталося: ні того тижня, ні наступного, ані через рік. Якийсь час я чекав і сподівався, а потім забив. Знаю, воно не гарно так казати, і було б краще, щоб я кохав її до кінця життя. Але я забив і живу собі далі.

Не буду приховувати, була якась надія на компас. Я навіть пив за нього. Тричі. Що він покаже їй на мене, вона все згадає і подзвонить. Ходив навколо її роботи в надії якось ніби випадково перетнутися, наступити на ногу в людській тисняві, усміхнутися, почати все з усмішки.

Ясно, ясно, нічого такого не трапилося. Магнітик «Італія» досі висить у мене на холодильнику. Ні, я не ображався, не тримав зла, але я досі не вболіваю за жодну італійську футбольну команду. Не п'ю італійське вино – я вирішив, що чилійське мені більше смакує. Я телепень, я знаю.

Якщо ви на щось іще чекаєте, то помиляєтеся. Історія нічим не продовжилася, не з'явилася жодна детективна чи мелодраматична лінія, не знайшовся компас, я не чиню терактів у італійських підземках і не шукаю того дебіла, аби начистити йому їбальник.

Так буває, що все просто й фігово, без зайвих фінтів і прикрас. Так буває, сука.

06.2011
Київ

Подвійне вбивство біля ужгородського гуртожитку

Спочатку я вбив Катю. Це було неважко – навіть здалося, що вона сама піддавалася. Справді, враження по тому залишилося таке, ніби вона сама лізла в зашморг, екстатично, з насолодою, як метелик летить на вогонь. Але про все за чергою.

Катерині Сівченко було 17 років, вона вчилася на першому курсі хімічного факультету Ужгородського національного університету. Нічим особливим від інших своїх однокурсниць чи співмешканок у гуртожитку не відрізнялася: вчилася добре, отримувала стипендію, на вихідні їздила додому в село, дискотеки відвідувала не так уже й часто – хіба на День факультету чи День студента, в гуртожитській кімнаті підтримувала чистоту й порядок, старанно й вчасно віддавала книжки в бібліотеку, спала тільки зі своїм хлопцем, який до того ж у неї був першим, голосувати збиралася за правих чи правоцентристів.

На вигляд їй можна було додати рік-другий – ніхто не вірив, що вона неповнолітня. Коли виходила в місто нафарбована, то взагалі виглядала на двадцятник, а її очі, обведені чорним олівцем, з ідеальними віями,

випромінювали в простір такі переповнені криниці хіті, що в Ужгороді важко було знайти чоловіка, який за нею замріяно б не обернувся, роздягнувши поглядом і в уяві посмакувавши її молодим і – ніде правди діти – вражаюче гарним тілом. Катька мала густе каштанове волосся, до відчаю зелені очі, довгі, стрункі ноги, звабливі грушки грудей, що стирчали в небо, як сателітні антени, соковиту дупу, загорнуту в настільки напрутий джинс, що з кожним кроком, здавалося б, він мав вибухнути, не втримавши шал тієї весняної плоти; гарні й доглянуті долоні, довгі, прямі пальці рук, акуратно обрізані й обпиляні нігті, на яких не було й крапельки лаку.

Але це не головне. Її зовнішність, звісно, привертала увагу, але не була моєю самоціллю. Врешті-решт, таких, як вона, в будь-якому гуртожитку, на факультеті, на кожній дискотеці чи пляжі – хоч греблю гати. Мене приваблювало в ній інше – її вміння аристократично їсти. Бачили б ви, як вона божественно це робила!

Уперше я побачив її в ресторані «Венеція» на березі Ужа. Той ресторан працював найдовше в місті – до п'ятої ранку, тому час від часу, після виснажливої роботи чи нічної пригоди з якоюсь дівчинкою, я заходив туди їсти. Вони чудово готували так званий «словацький делікатес» – величезний дерун із м'ясом і овочами. Найцікавіше в тому деруні було те, що м'ясо не запікалося всередині деруна, а викладалося шматочками під і на ньому; підсумком такого нехитрого кухарського прийому було те, що м'ясо зберігало свій сік і в акомпанементі з гострими прянощами смакувало надзвичайно. До такої страви гарно йшов чорний ром «Бакарді» з колою і льодом або коньяк «Закарпатський». Але я знову збився з теми.

Було по першій ночі, коли я ввійшов у ресторан, недбало оглянув публіку, яка переважно пиячила, сів

за столик біля вікна й одразу, навіть не розгортаючи меню, покалатав у дзвоник, підкликаючи офіціантку.

– Привіт, Таню! – на всі тридцять два, хоч і втомлено, усміхнувся я до офіціантки. – Мені дай знову той ваш фірмовий словацький делікатес, соточку чорного «Баккарді» й окремо пляшку коли з льодом. А собі візьми якийсь десертик чи морозиво і впиши мені до рахунку.

– Дякую, пане Кириле! А хліба подати?

– Ні, сонечко, так пізно хліба не їм. Моє пузисько й так росте, як маленький бегемот: то все клята сидяча робота.

– Зрозуміла! – відповіла Таня й захитала стегнами до барної стійки.

Чекаючи на свою їжу, я попивав ром з колою й курив свій «Честер», аж раптом мій погляд ковзнув на інший бік зали, де сиділо четверо дівчат, тобто сиділо трое, а одна стояла з келихом над столом і щось говорила – очевидно, тост. Компанія їхня вже була напідпитку, дівчата голосно сміялися, курили й розповідали якісь історії, перебиваючи одна одну. Раз у раз до мене доносились якісь уривки фраз, з яких було зрозуміло, що дівчата обговорюють чи то своїх хлопців, чи то викладачів. Ні тим, ні іншим я б не позаздрив.

Дівчатам принесли замовлену їжу – здається, запечену рибу із салатами й лимоном, – і вони взялися за свої ножі й виделки. Одна з дівчат, яка сиділа просто навпроти мене, взяла в руки ніж і виделку, й через якусь секунду я нервово перехилив у себе всі залишки рому й запалив чергову цигарку.

Вона їла так, немов була диригентом симфонічного оркестру. Рухи її були то плавними, то нервово-уривчастими, міміка обличчя тільки підігравала цьому нестримному польоту рук, виделка й ніж виблискували на світлі, переливалися, віддзеркалювалися у вікнах і її очах, губи сторожко й солодко облизували ті зубці, як

найбільшу небезпеку. Мій «словацький делікатес» уже встиг охолонути, заки я надивився на цю чудову виставу поглинання їжі. З якогось диявольського заціпеніння (востаннє, либонь, у такому стані я перебував у дванадцятирічному віці, коли статеві гормони вже штурмували мій мозок і тіло, а я підкрався до дерев'яної роздягалки на березі озера в дитячому таборі й споглядав – вічність вічностей споглядав, – як перевдягається наша вожата, і з того дивного, майже релігійного замилювання мене тоді вирвав дзвінкий потиличник сторожа) мене розбудив звук, чистий, кришталево чистий звук – дівчина доїла й постукала кінчиком ножа об свій келих, напрошуючись сказати тост. Цей звук став закінченням симфонії, вистави й опери її споживання їжі, це був кінцевий гонг, недільний дзвін сільської церкви. З очей мені ледь не покотилися сльози, серце відбивало шалений ритм, я повторив подвійне замовлення горілки – так, горілки, бо чогось менш жорсткого мені було замало, – закупив сигарету й тільки потому почав мляво жувати свою вечерю.

Минуло якихось тридцять хвилин, і дівчата почали збиратися. Одним ковтком допивши свій алкоголь, я загасив сигарету, кинув на стіл грошей і зі словами «решти не треба» вибіг на вулицю. Я мав устигнути першим вскочити в таксі, аби дівчата мене не помітили. Я, наївний, думав, що вони зараз теж сядуть в якусь машину чи таксі й поїдуть, скажімо, на дискотеку продовжувати гулянку. Але на виході з ресторану компанія розпрощалася й розійшлася врзнобіч. «Королева їжі», як я вже встиг наректи дівчину, що мене зацікавила, самотньо пішла набережною до моста, а це лише метрів сто, а далі пішла мостом на інший берег річки. Який же я телепень. Таж зрозуміло, що це студентки! Вона тому й не взяла таксі, бо її гуртожиток одразу за мостом, метрів чотириста від того клятого ресторану.

Я залишив таксистові грошей на каву, вибачився, вийшов з автівки й пішов за дівчиною назирці. Я не помилився – вона перейшла міст і хутенько увійшла до гуртожитку. «Ага, – думав я собі. – Отже, одне з трьох – вона вчиться на біологічному, фізичному чи хімічному факультеті, бо в цьому гуртожитку живуть саме студенти цих напрямків. Коло звужується, і це не може не радувати». Про коло, що звужується, я подумав тому, що вже тоді зрозумів, що жити без цієї дівчини не можу. Саме така юнка має вечеряти зі мною, снідати зі мною й обідати, відвідувати ресторани й організовувати пікніки з шашликами, ласувати полуницями, черешнями й абрикосами, об'їдатися морозивом на Корзо в центрі міста, їсти тістечка в кондитерських і попивати каву, готувати різну смакоту на домашній кухні, по-козацьки заїдати борщ часником і салом, їсти гарячий мадярський бограч прямисінько з казанка і так далі, і так далі...

Я глянув на годинник – була третя година ночі. Йти зараз спати – це впасти в дрімоту і прокинутися зранку нервовим і злим, але вранці я потребував себе зібраним і зосередженим, бо переді мною стояло важке завдання: відстежити, куди саме піде зранку дівчина, на який факультет, а там уже довідатися про неї все. Тож я мав ще мінімум чотири вільних години, тому повернувся до ресторану, замовив собі каву з коньяком і почав усе детально обмізковувати.

Дівчина вийшла з гуртожитку разом із подругою за чверть восьма. Вони обидві пішли в бік центру міста, а я – за ними. Через двадцять хвилин я побачив, як вони обоє входять у двері хімфаку на площі Корятовича, далі бракувало дрібниці – добре, що я все детально продумав і спланував напередодні! – ввійшов за ними, піднявся східцями на третій поверх і побачив, що дівчата зайшли в навчальну аудиторію номер 345.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ